

ТРИУМФЪ

Това бѣше при Кочмаръ.

Една ромънска бригада настѣпваше по шосето откъмъ Добричъ. Авангардътъ заемаше Кочмаръ, главнитѣ сили бѣха до Карапелитъ. Но само челнитѣ роти се спущаха въ това село и се губѣха между зеленитѣ овошки. По-голѣмата частъ отъ войскитѣ оставаше въ полето. Времето бѣше хубаво, — слънце, бистъръ и кристаленъ въздухъ, какъвто иматъ само есеннитѣ дни. Ясно можеше да се наблюдава грамадната колона какъ лжкатуши срѣдъ поженатитѣ ниви, приижда лениво и тежко, обгърната съ гъсти облаци прахъ, който плуваше следъ нея, като опашката на комета. Презъ топлитѣ дни тая следа е неизбѣжна и лесно издава движението на войскитѣ.

Но ромънитѣ малко се грижеха за това. Тѣ бѣха въ меденитѣ дни на войната, — опасности нѣмаше, още тегла не бѣха изпитани. И въ шествието на тия войски, които се опиваха отъ множеството и привидната си сила, имаше нѣкаква парадна тържественостъ, изпъстрена съ театрални жестове и пози.

Началникътъ на авангарда бѣше въ Коч-